

כל המשפחה מחוברת סביב הזרף של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת פנחס תשפ"ב / גליון מס' 10

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

מחפש שיעור או חברותא מתאימה?
מעוניין להתחבר לקהילה בסביבה שלך?
לברור רכז 'חלקי בקהילתי' באזורך:
052-7600080

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף ח':

"עד שבא רבן גמליאל ונהג קלות בעצמו והוציאווה בכלי פשתן".

גמרתנו השבוע מתארת את המנהג שרווח בזמננו, שהיו עוטפים את המת בלוייתו ובגדים יקרים לכבודו. בברכות הימים אבדה הפורפורציה... מחירי הלוויית האמירו, כך שהיו משפחות שמפאת חוסר יכולת לעמוד בהוצאות הלוויית קרוביהם נטשו את המת... סמכו על כך שהוא יובא לקבורות איכשהו הציבור. הדבר כאב לרבן גמליאל הנשיא, וכדי לשנות את המצב הקל בכבוד עצמו והורה לקוברו בבגדי פשתן גסים ופשוטים; לאחר שנשיא ישראל נהג כן, בטל המנהג, ולאבלי ישראל הייתה הרווחה.

אדם גדול אינו חושש לכבוד עצמו, ככל שמדובר בטובתו של האחר.

אל בעל ה"דברי חיים" מצאנו נכנסה אלמנה ותינתה את כאבה, היא מתפרנסת בדוחק ממכירת תפוחים בשוק, אך היא נאנחת "לאחרונה יצאה שמועה שתפוחי אינם טובים ומקור פרנסתי בסכנה", הרבי נרעש, קם והתלווה אליה אל השוק; הרבי נעמד לצד הדוכן העמוס והחל קורא: "תפוחים טובים, תפוחים טובים" היהודים המופתעים הסתערו על הדוכן והסחורה התחסלה כהרף עין. מאז היו "התפוחים של הרבי" הסחורה המבוקשת ביותר בשוק.

איך זה קשור אלינו?

הסיוע לזולת כרוך לעתים באי נעימות; לפעמים נדרש מאיתנו לנצל קשרים אישיים, לפעמים להתבייש בין הבריות... אך אם גדולי ישראל יכלו לזלזל בכבודם שבביל וזלתם, אנו על אחת כמה וכמה.

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ח'.

"שוש תשיש ותגל העקרה".

הדוד הנרגש מטיב את עניבתו, אווז ככוס, מכחכח, ומסלסל בקולו: "שוש תשיש ותגל העקרה, בקיבוץ בניה לתוכה בשמחה", לא בטוח שמישהו מהנוכחים בחופה שם לב לתוכן הברכה, שמקורה בגמרתנו השבוע, זוהי תפילה שהקב"ה ישמח את ירושלים וישיב לתוכה את בניה.

ירושלים?, באמצע חופה? אכן, נשבענו! "תדבק לשוני לחיכי אם לא אזכרכי", חובה עלינו לזכרה בכל עת, לצפות לגדולתה, לישועתה.

ציפייה דרוכה לגאולה אפפה את הרבי בעל ה"שמח משה" כל ימיו. באחד מימי שישו אחר הצהריים התעוררה דאגה בבית הצדיק; חתנו ובתו שהוזמנו לשבת טרם הגיעו, הרבי הלך לטבול כשהוא מודאג וביקש שיודיעוהו מיד כשיופיעו האורחים. לאחר זמן קצר הופיע הגבאי בפתח המקווה וקרא: "רבי, הוא הגיע". הרבי זינק והתלבש בזריזות כשכולו רועד ונסער. "מה קרה?" שאל הגבאי המופתע; "מה קרה? הרי אמרת שהמשיח הגיע"; "א... אמרתי משיח?" התגמגם הגבאי, "אמרתי שחתן הרבי בא"; בתגובה נאנח הצדיק: "כשאומרים 'הוא הגיע' למי הכוונה אם לא למשיח?"

איך זה קשור אלינו?

אם חלילה לא נזכה, בעוד ימים ספורים יחלו ימי האבלות והצער על ירושלים, זהו הזמן להתחזק בציפייה, לזכור את ירושלים ולהתאבל באבלה, אם כך נעשה - נזכה במהרה לראות בשמחתה.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ה':

"מפני מה אצבעותיו של אדם דומות ליתדות".

גמרתנו השבוע תמהה: לשם מה אצבעותיו של אדם חלוקות זו מזו? ומפני מה הם מחודדות בקצותיהן? לנו מגוון של הסברים לתופעות אלו, זה בהחלט מיקל עלינו את החיים באופנים שונים, אך הגמרא בוחרת בהסבר משלה: האצבעות מחולקות כדי שנוכל למדוד באמצעותן מדידות של תורה, ומחודדות כדי שנוכל לסתום באמצעותן את אוזנינו משמיעת דברים רעים. להבנתנו הפשוטה האיברים נועדו כדי לבצע באמצעותם את חפצנו, הגמרא לעומת זאת מלמדתנו כי מטרתם העיקרית היא להוות כלי לקיום רצון בוראנו.

ב"טיש" אצל רבי אהרן "הגדול" מקרלין עמד אחד המסתופפים והתבונן ברבי בשעה שבירך וטעם מתפוח, מחשבה חלפה בליבו של החסיד "וכי מה ההבדל בין חסיד לרבי, הרבי מברך ואוכל תפוח, אף החסיד מברך ואוכל תפוח" למבוכתו שמע לפתע את הרבי - בוחן הלכות - מבאר את ההבדל: "יש מי שמתאוה לתפוח ונאלץ לברך עליו... ויש מי שמתאוה לברך ברכה ונאלץ לאכול תפוח כדי שיוכל לזכות בברכה".

עניין של מבט - מהו האמצעי, ומהי המטרה.

איך זה קשור אלינו?

נתבונן ונתעמק תמיד מהי המטרה העיקרית בבריאה, ומהו הטפל, העיקר הוא קיום המצוות, והטפל הוא עיסוקי העולם הזה, וכשהם מתנגשים, נדע במה לבחור.